

Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας απάντησε σε ερωτήσεις των επισκεπτών της ιστοσελίδας του Συνοδικού Τμήματος Πληροφοριών

Στα πλαίσια του online project «Επίκαιρη συνέντευξη» του Συνοδικού Τμήματος Πληροφοριών ο Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ιλαρίωνας, Πρόεδρος του Τμήματος Εξωτερικών Εκκλησιαστικών Σχέσεων του Πατριαρχείου Μόσχας, απάντησε σε πιο ενδιαφέρουσες ερωτήσεις των επισκεπτών της ιστοσελίδας:

1. Σε τι αποσκοπούν η συμμετοχή της Ορθόδοξου Εκκλησία της Ρωσίας στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών και οι επαφές με τους Ρωμαιοκαθολικούς; Έχουν τίποτε πολίτουμε αυτοί;

Αλέξιος από την Αγία Πετρούπολη

Το Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών (Π.Σ.Ε.) είναι το μεγαλύτερο χριστιανικό φόρουμ, το οποίο έχει γίνει πλέον ένα μοναδικό χώρο τακτικών συναντήσεων των διαφόρων Εκκλησιών και κοινοτήτων. Μέλη αυτής της οργάνωσης είναι σχεδόν όλες οι κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες, όλες οι αρχαίες Ανατολικές (Προχαλκηδόνιες) Εκκλησίες και πλήθος προτεσταντικών ομολογιών. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία παρόλο που δεν αποτελεί μέλος του Π.Σ.Ε., ωστόσο συμμετέχει στο έργο της Επιτροπής «Πίστη και Τάξη». Επομένως διά της οργανώσεως αυτής οι χριστιανοί όλου του κόσμου έχουν δυνατότητα να διεξάγουν διάλογο ο ένας μετά του άλλου αποβλέποντας στην υπέρβαση των υφισταμένων διαφωνιών καθώς και να συμμετέχουν από κοινού στη συζήτηση των κοινωνικών, πολιτικών και οικολογικών προβλημάτων.

Όπως και οι άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας το σκοπό της συμμετοχής της στο Π.Σ.Ε. ως μέλος βλέπει στη μαρτυρία της παράδοσης της αρχαίας αδιαίρετης Εκκλησίας. Αυτό δε σημαίνει ότι οι Ορθόδοξοι δεν αντιμετωπίζουν προβλήματα εντός των κόλπων του Π.Σ.Ε. Ένα από αυτά ήταν η διαδικασία λήψεως αποφάσεων μέσα στην οργάνωση. Και όμως διά της συμφωνημένης συνεργασίας όλων των Ορθόδοξων μελών του Συμβουλίου επιλύονται αυτά τα αναφύοντα προβλήματα. Κατέμε δα θα ήταν ορθή η παύση της συμμετοχής μας στο Π.Σ.Ε. Η Ρωσική Εκκλησία δε θα είχε τις ίδιες δυνατότητες για την επιτέλεση της Ορθόδοξης Ιεραποστολής τις οποίες έχει διά της συμμετοχής της στην οργάνωση. Επίσης αυτό θα δυσχέραινε και τις επαφές της με άλλες Εκκλησίες.

Όσον δε αφορά τη Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία, δεν πρέπει να λησμονούμε ότι πρόκειται για τη μεγαλύτερη ανά τον κόσμο Εκκλησία, εκπροσωπούσα την αρχαία δυτική χριστιανική παράδοση. Η Ρώμη και οι Ανατολικές Εκκλησίες ήταν ενωμένες κατά την πρώτη χιλιετία της χριστιανικής ιστορίας και μέχρι σήμερα έχουμε αρκετά κοινά σημεία. Παρά τις δογματικές διαφορές που υφίστανται μεταξύ της Ορθοδοξίας και του Ρωμαιοκαθολικισμού έχουμε συγκλίνουσες απόψεις επί πολλών επίκαιρων προβλημάτων της σύγχρονης εποχής. Αυτό δε αφορά κυρίως τα θέματα του προσωπικού και του δημόσιου ήθους, τη βιοηθική, τα κοινωνικά ζητήματα. Η Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία και οι Ορθόδοξες Εκκλησίες συνεργάζονται ενεργώς προς την αντιμετώπιση της παρατηρούμενης στο σύγχρονο κόσμο ηθικής διαφθοράς.

2. Υπάρχει ένα projet ή μήπως ισχύει κάποιος κανονισμός που παρέχει διαμονή στη Ρωσία στους καταδιωκόμενους για την πίστη τους Ορθόδοξους χριστιανούς άλλων χωρών;

Βλαντισλάβ από την πόλη Λιούμπερτσου της Περιφέρειας της Μόσχας

Δεν υπάρχει στη σημερινή Ρωσία ένα project που να επιδιώκει αυτό το σκοπό. Σήμερα ακούγονται συχνά οι απόψεις ότι πρέπει να δημιουργηθούν οι συνθήκες για τους καταδιωκόμενους χριστιανούς να μεταναστεύσουν ελεύθερα σε πιο ευημερούσες χώρες. Καμιά φορά αυτή είναι η μόνη εφικτή λύση. Αλλά εάν στις προσπάθειές μας για την προστασία των πασχόντων αδελφών μας επικεντρωθούμε αποκλειστικά στην εξασφάλιση της μετανάστευσης, δε θα ευνοηθούν περισσότερα οι διώκτες τους από αυτό το έργο μας; Δεν είναι άλλωστε και ο σκοπός τους να εκτοπίσουν το χριστιανικό πληθυσμό και να τον κάνουν να μεταναστεύσει; Αντίθετα, καλούμαστε να συμβάλλουμε με κάθε τρόπο στο να αισθάνονται ασφαλείς οι χριστιανοί που ζουν στη γη των πατέρων τους. Δεν πρέπει να αισθάνονται ως πολίτες δεύτερης κατηγορίας στην ίδια την Πατρίδα τους. Η χριστιανική νεολαία στις χώρες όπου οι χριστιανοί υφίστανται διώξεις πρέπει να αφεθεί να καταλάβει ότι το μέλλον της συνδέεται με την πατρώα γη, ότι οι χριστιανοί ζούνε εδώ όχι ως ανεπιθύμητοι φιλοξενούμενοι, αλλά ως ισόνομοι υιοί και θυγατέρες.

Ταυτόχρονα φρονώ ότι η Εκκλησία στο έργο της για την προστασία των καταδιωκόμενων χριστιανών δύναται να υπολογίζει στη βοήθεια της Πολιτείας. Κατά την πρόσφατη συνάντηση του Πρωθυπουργού της Ρωσίας κ. Β. Πούτιν με την ηγεσία των παραδοσιακών θρησκευτικών κοινοτήτων της χώρας ευχήθηκα όπως η συστηματική προστασία των χριστιανών εκείνων των περιοχών του κόσμου, όπου υφίστανται διώξεις τώρα, να γίνει πλέον μια από τις κατευθύνσεις της ρωσικής εξωτερικής πολιτικής. Είπα στον Πρωθυπουργό ότι μια ισχυρή Ρωσία είναι εκείνη, η οποία προστατεύει το χριστιανικό πληθυσμό σε αυτές τις χώρες, ζητώντας ακόμα και τις ευγγυήσεις της εξασφάλισης των δικαιωμάτων τους με αντάλλαγμα την πολιτική υποστήριξη και την οικονομική βοήθεια. Αναταποκρινόμενος ο Βλαντίμιρ Βλαντίμιροβιτς είπε: «Να μην έχετε αμφιβολίες, έτσι

ακριβώς θα γίνει. Επ' αυτού δεν υπάρχουν καθόλου αμφιβολίες».

3. Γίνονται οι συνομιλίες για την επαναφορά του Ναού της Αγίας Σοφίας της Κωνσταντινουπόλεως στην Ορθόδοξη Εκκλησία;

Βλαντισλάβ από την πόλη Λιούμπερτσου της Περιφέρειας της Μόσχας

Είναι ένα αρκετά περίπλοκο θέμα. Να υπενθυμίσω ότι ο Ναός της Αγίας του Θεού Σοφίας ανεγέρθη τον 6^ο αιώνα επί βασιλείας του Ιουστινιανού και ήταν ο Καθεδρικός Ναός της πρωτεύουσας της Βυζαντινής αυτοκρατορίας και του Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως. Μετά την άλωση του 1453 ο Ναός μετατράπηκε σε μουσουλμανικό τέμενος και έτσι λειτουργούσε έως το 1935, οπότε σύμφωνα με το διάταγμα του Ατατιούρκ μετατράπηκε σε μουσείο. Τότε αφαιρέθηκε και ο σοβάς, που κάλυπτε τα υπολείμματα του μωσαϊκού διάκοσμου του Ναού.

Εκτός Τουρκίας και ειδικότερα στις ΗΠΑ δραστηριοποιείται μια ομάδα λαϊκών, οι οποίοι τάσσονται υπέρ επαναφοράς της Αγίας Σοφίας σε λειτουργούσα Εκκλησία. Όμως τη διεκδικούν και οι μουσουλμάνοι, οι οποίοι αποτελούν πλειοψηφία του πληθυσμού της Τουρκικής Δημοκρατίας. Αυτό το θέμα θέλει μια εξαιρετικά λεπτή μεταχείριση.

4. Διατί είναι ελάχιστες οι γυναίκες που κατέχουν τις ηγετικές θέσεις στους επίσημους εκκλησιαστικούς οργανισμούς και μέχρι σήμερα ουδεμία γυναίκα δεν έχει διορισθεί Πρόεδρος ενός Συνοδικού Τμήματος; Μήπως πρόκειται για διάκριση για λόγους φύλου;

Ελένη από τη Μόσχα

Σημειωτέον ότι τώρα πολλές γυναίκες εργάζονται στις διοικητικές δομές και επιτελούν εξίσου υπεύθυνες αποστολές όπως και οι άνδρες. Από κανονικής απόψεως δεν κωλύονται ουδόλως οι Ορθόδοξες γυναίκες από την κατάληψη της ηγετικής θέσεως ενός εκκλησιαστικού ιδρύματος. Σε περίπτωση εάν βρεθούν οι κατάλληλες υποψήφιες είναι πολύ πιθανόν οι εκκλησιαστικές αρχές της Ορθόδοξου Εκκλησίας της Ρωσίας να προβούν στη σχετική απόφαση. Και όμως αυτός ο διορισμός δεν πρέπει να γίνει προς επίδειξιν, αλλά να είναι λογικός.

Κατά τη γνώμη μου είναι μια ερώτηση με ένα κρυφό νόημα. Είναι πιθανόν ότι η ερωτούσα υποστηρίζει τη δημοφιλή σήμερα ιδέα περί ισότητας του ρόλου ανδρών και γυναικών στην κοινωνία, την οποία προσπαθούν να περάσουν ενεργώς οι χώρες του δυτικού κόσμου. Στην παραδοσιακή αντίληψη η γυναίκα είναι η φύλακας της οικιακής εστίας, η στοργική και περιποιητική σύζυγος και μητέρα. Αυτή ευθύνεται για τη διαφύλαξη του πνεύματος ειρήνης μέσα στην οικογένεια. Η δε επιβολή της ιδέας ότι ο βασικός σκοπός στη ζωή είναι η καριέρα, οδηγεί στις

αρνητικές συνέπειες και στην έκπτωση της γυναίκας από τον ανέκαθεν προορισμό αυτής.

Η Εκκλησία δεν πρόκειται να υιοθετήσει αυτομάτως τις ξένες κοινωνικές ιδεολογίες και ιδεολογίες σχετικά με το φύλο. Η χριστιανική παράδοση βασίζεται στην αντίληψη ότι το «ισχυρό» και «ασθενές» φύλο πρέπει να αλληλοσυμπληρώνονται, να παίζουν ξεχωριστούς και όχι ταυτόσιμους ρόλους μέσα στην κοινωνία, την οικογένεια και την Εκκλησία. Οι προσπάθειες αποβλέπουσες στην άρση της διαφοράς μεταξύ των ανδρών και γυναικών αποτελούν ανησυχητικά μηνύματα για την πτώχευση της κοινωνίας.

5. Επιτρέπεται για έναν Ορθόδοξο χριστιανό να εισέρχεται σε Ρωμαιοκαθολικούς Ναούς και Συναγωγές για επίσκεψη; Σε περίπτωση καταφατικής απάντησης ποια πρέπει να είναι η συμπεριφορά του μέσα; Καθώς αντιλαμβάνομαι στους Ρωμαιοκαθολικούς οι πιστοί δεν ασπάζονται την απεικόνιση της Παρθένου Μαρίας;

Αιλιίτα (Αννα) από τη Μόσχα

Βεβαίως και επιτρέπεται να εισέρχεται ένας Ορθόδοξος σε Ναούς άλλων ομολογιών «για επίσκεψη», ιδιαίτερα όταν ευρίσκεται στο εξωτερικό. Η γνωριμία με τον Πολιτισμό της άλλης χώρας είναι αδύνατη χωρίς επισκέψεις σε ναούς όπου αντανακλάται η πνευματική κληρονομιά του λαού αυτής. Είναι δυνατόν π.χ. ταξιδεύοντας στη Ρώμη να παραλείψουμε την επίσκεψη στο Ιερό Ναό του Αγίου Πέτρου, ή στο Παρίσι να μην επισκεφθούμε τον Καθεδρικό Ναό της Παναγίας των Παρισίων; Εκτός από το ότι αυτοί οι Ναοί αποτελούν κορυφαία δείγματα της θρησκευτικής τέχνης εκεί φυλάσσονται και μεγάλα ιερά κειμήλια της χριστιανοσύνης, τα οποία τιμούνται επίσης και από την Ορθόδοξη Εκκλησία: ενν. τα ιερά λείψανα του Αγίου Πέτρου στο ομώνυμο Ναό της Ρώμης και το Ακάνθινο Στέφανο του Χριστού στον Καθεδρικό Ναό της Παναγίας των Παρισίων. Έχω παραθέσει δυο μόνο παραδείγματα. Σε πολλούς ναούς της Δύσεως φυλάσσονται ιερά κειμήλια, τα οποία έρχονται να προσκυνήσουν και οι Ορθόδοξοι. Ένα από τα πιο πολύτιμα σεβάσματα είναι τα ιερά λείψανα του Αγίου Νικολάου του Θαυματουργού, τα οποία φιλοξενούνται στη Ρωμαιοκαθολική βασιλική του Μπάρι. Όταν ευρίσκεσθε μπροστά σε τέτοια σεβάσματα, έστω και φυλάσσονται σε μη ορθοδόξους ναούς, φυσικά και μπορείτε να προσευχηθείτε και να τα ασπαστείτε.

Επισκεπτόμενοι τεμένη άλλων δογμάτων πρέπει να σέβεσθε τους χώρους αυτούς ως χώρους προσευχής και θείας λατρείας.

6. Η ταπείνωση είναι να αναγνωρίζει κανείς τον εαυτό του το πιο αμαρτωλό και χειρότερο από όλους. Μήπως αυτό σημαίνει ότι ένας ταπεινός άνθρωπος είναι εκείνος που έχει μειωμένη αυτοεκτίμηση; Ποια πρέπει να είναι η αυτοεκτίμηση ενός Ορθοδόξου χριστιανού;

Ιουλία από την πόλη Νίζνυ Νόβγκοροντ

«Δουῖλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν» (Λουκ. 17. 10), — έτσι συνιστά ο Κύριος στους μαθητές Του να εκτιμούν τον εαυτό τους ανεξαρτήτως πράξεων, ταλέντων και προσόντων τους. Για έναν άνθρωπο που μεγάλωσε με τα ιδεώδη του πολιτισμού της κατανάλωσης και έχει γνώμονα μόνο την πρόσκαιρη επιτυχία, που τοποθετεί στο κέντρο της υπάρξεως το «εγώ» του, αυτή η απαίτηση φαίνεται παράλογη. Αλλά και το ίδιο το κήρυγμα του Εσταυρωμένου Χριστού σε όλες τις εποχές φαινόταν μωρία για τον κόσμο. Πραγματικά «ἡ γὰρ σοφία τοῦ κόσμου τούτου μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶ» (Α΄ Κορ. 3. 19), ενώ η πτωχεία του πνεύματος, η οποία κατά την άποψη του Αγίου Γρηγορίου Νύσσης είναι η ταπείνωση, στα μάτια του Θεού είναι ένας μεγάλος πλούτος.

Η πτωχεία του πνεύματος και η ταπείνωση δεν είναι μια αδυναμία, αλλά αντιθέτως είναι μια μεγάλη δύναμη. Πρόκειται για την ικανότητα αποκάλυψης στο Θεό της καρδιάς σου, πράγμα, το οποίο πετυχαίνεται μόνο μετά τη νίκη επί του εγωϊσμού και των εξ αυτών παθών.

«Θυσία τῷ Θεῷ, πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην και τεταπεινωμένην ο Θεός ουκ εξουθενώσει», ισχυρίζεται ο Προφητάναξ Δαβίδ στον 50^ο ψαλμό. Αυτό σημαίνει ότι ο Κύριος δεν καταστρέφει το πρόσωπο του ανθρώπου, ο οποίος αδειάζει στην καρδιά του έναν τόπο για να δεχθεί τον Θεό. Μόνο σε αυτή την περίπτωση ο άνθρωπος αποκτά την ικανότητα της Θεοκοινωνίας και συνεπώς το πλήρωμα της ζωής και ευτυχίας. Για να την πετύχουμε δεν έχει καμία σημασία η αυτοεκτίμησή μας. Το σπουδαιότερο είναι το πως θα μας εκτιμήσει ο Θεός.

7. Η χριστιανική αγάπη προϋποθέτει την αυταπάρνηση, την επιθυμία να θυσιάσουμε τα συμφέροντά μας για χάρη του άλλου. Σε αυτή την περίπτωση δεν μένει ο χώρος για την επίτευξη των προσωπικών σκοπών και της προσωπικής ανάπτυξης. Είναι ανάγκη να κρύψει ο άνθρωπος τα προσόντα και τα ταλέντα του στη γη και να ζησει τη ζωή του άλλου; Πως καθορίζεται το όριο μεταξύ της αυτοθυσίας και της αυτοπραγμάτωσης του ατόμου;

Ιουλία από την πόλη Νίζνυ Νόβγκοροντ

Δεν διαβλέπω καμία αντίθεση μεταξύ της χριστιανικής αγάπης και της προσωπικής ανάπτυξης. Αντιθέτως η χριστιανική αγάπη είναι εκείνη η οποία βοηθά στην ανάπτυξη των καλύτερων προσόντων του ανθρώπου, συμβάλει στην πραγματική πραγμάτωση των δυνατοτήτων του. Ενώ η αγάπη πράγματι μπορεί να εμποδίσει την επίτευξη ορισμένων σκοπών της ζωής. Παραδείγματος χάριν σε περίπτωση όταν η προτεραιότητα του ανθρώπου είναι η επίτευξη πάσης θυσίας της υλικής ευημερίας.

Ναι μεν, σε βάρος των άλλων μπορούμε να πετύχουμε σε αυτή τη ζωή εκείνα, τα οποία αντιλαμβάνονται ως επιτυχία. Και όμως δε θα φέρει χαρά αυτή η επιτυχία. Αυτό πιστοποιείται με αρκετά παραδείγματα. Πόσοι είναι εκείνοι, σύμφωνα με τα ανθρώπινα δεδομένα, ευτυχείς και προκομμένοι, ψάχνουν την παρηγοριά στο αλκοόλ, στα ναρκωτικά και σε άλλα μέσα φυγής από την φαινομενικά τόσο όμορφη πραγματικότητα!

Εάν τα τάλαντα που Σας χάρισε ο Θεός θα χρησιμοποιείτε μόνο για τον εαυτό Σας αυτό σημαίνει ότι πραγματι τους κρύψατε στη γη. Εάν τα προσφέρετε υπηρετώντας τον πλησίον, θα πετύχετε τον πολλαπλασιασμό τους και ως ανώτερο και άφθορο πλούτο θα κληρονομήσετε την αιώνια ζωή. Φυσικά αυτή η απόδειξη ισχύει μόνο για όσους η αιωνιότητα δεν είναι μια αφηρημένη έννοια, αλλά μια πραγματικότητα, δηλαδή για τους πιστούς.

Όσον δε αφορά το όριο μεταξύ της αυτοθυσίας και αυτοπραγμάτωσης αυτό καθορίζεται με τη δύναμη της αγάπης Σας.

8. Η Εκκλησία πάντα απαγόρευε τα διαζύγια και καλούσε στη διατήρηση της οικογένειας. Τώρα καταγράφονται διαζύγια για θρησκευτικούς λόγους, όταν δηλαδή ένας από τους συζύγους ασπάζεται την πίστη στον Θεό και αρχίζει να επιβάλλει τον εκκλησιαστικό τρόπο ζωής στα μέλη της οικογένειάς του, τα οποία δεν τα θέλουν. Ως αποτέλεσμα αυτή η αυξανόμενη θρησκευτικότητα οδηγεί σε καυγάδες και συγκρούσεις και καμιά φορά καταλήγει στο διαζύγιο. Πως μπορεί να επανέλθει η ειρήνη στην οικογένεια που διαταράχθηκε προηγουμένως;

Ιουλία από την πόλη Νίζνυ Νόβγκοροντ

Τα διαζύγια για θρησκευτικούς λόγους μπορούν να υπάρχουν μόνο σε περίπτωση όταν ερχόμενος στο Θεό ένας από τους συζύγους αντιλαμβάνεται λάθασμένα τα καθήκοντά του απέναντι στα μέλη της οικογένειάς του, επιδεικνύοντας «ζήλον ού κατ'επίγνωσιν». Είναι αδύνατο να επιβληθεί ο εκκλησιαστικός τρόπος ζωής στους οικείους εάν δεν το θέλουν. Καθώς λέει ο λαός: "Όποιος προσεύχεται άθελά του δεν προσεύχεται αληθινά". Η θρησκευτικότητα (ενν. τη θρησκευτικότητα χριστιανική και ευαγγελική) πρέπει να εκδηλώνεται κυρίως στην αγάπη, η οποία «μακροθυμεί, χρηστεύεται...ού περπερεύεται, ού φυσιοῦται... πάντα στέγει...πάντα ὑπομένει» (Α΄ Κορ. 13. 4-7).

Βεβαίως ένας άνθρωπος, ο οποίος αποκάλυψε τη χαρά της πίστεως θέλει να καταστήσει κοινωνούς αυτής και τους οικείους του, όσους αγαπά ιδιαίτερα και στους οποίους θέλει το καλό τους. Όμως η καλύτερη λύση είναι το προσωπικό παράδειγμα, ώστε αφού δουν οι άνθρωποι το φως εκπορευόμενο από τον πιστό δικό τους άνθρωπο να θελήσουν να τον ακολουθήσουν. Εάν δεν γίνεται

έτσι, να μην απελπιζόμαστε. Άλλωστε όπως λέει και ο Απόστολος Παύλος: «ήγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικί, καὶ ἡγίασται ἡ γυνὴ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί» (Α΄ Κορ. 7. 14).

9. Πως βλέπει η Εκκλησία έναν αταίριαστο (από απόψεως ηλικίας) γάμο, όταν ο άνδρας είναι είκοσι και παραπάνω χρόνια μεγαλύτερος από τη γυναίκα του; Μήπως θεωρεί αμαρτωλή ή ανήθικη αυτή τη συζυγική ένωση;

Ιουλία από την πόλη Νίζνυ Νόβγκοροντ

Η διαφορά ηλικίας δεν αποτελεί κώλυμα γάμου με προϋπόθεση να στηρίζεται αυτός σε κάτι μεγαλύτερο από την επιθυμία της αποκόμισης κερδών έστω και αμοιβαίων. Στο χριστιανισμό ο γάμος δεν είναι ένα νομικό συμβόλαιο, ένα μέσο συνέχισης του γένους και ικανοποίησης των πρόσκαιρων φυσιολογικών αναγκών, αλλά σύμφωνα με τον Ιερό Χρυσόστομο είναι «μυστήριο της αγάπης», η αιώνια ένωση εν Χριστώ των συζύγων ένα με τον άλλο. Η δημιουργία της χριστιανικής οικογένειας είναι η δημιουργία μιας κατ'οίκον εκκλησίας όλα τα μέλη της οποίας έχουν το πρώτο μέλημά τους την εν πνεύματι και αληθεία προκοπή. Η σταθερότητα του χριστιανικού γάμου εξαρτάται από την αγάπη, η οποία συνδέεται αδιάρρηκτα με την αυτοθυσία.

Εάν κατά τη σύναψη γάμου επιδιώκονται εγωϊστικοί σκοποί όπως η απόλαυση, ο πλούτος, η κοινωνική θέση κλπ., αυτός ο γάμος είναι εξαρχής ασταθής ανεξαρτήτως της διαφοράς ηλικίας.

10. Ποιος είναι ο ρόλος της Ορθόδοξου Εκκλησίας της Ρωσίας στην οικουμενική Ορθοδοξία σήμερα; Η αυθεντία της Εκκλησίας μας, της πλέον πολυάριθμης εκ των κατά τόπους Εκκλησιών, θα επηρεάσει τη συζήτηση στα πλαίσια της μέλλουσας να συνέλθει Πανορθόδοξου Συνόδου;

Όλγα από τη Μόσχα

Με υπερχιλιετή ιστορία της η Ορθόδοξη Εκκλησία της Ρωσίας, η οποία τον εικοστό αιώνα υπέστη τους σκληρότατους άνευ προηγουμένου διωγμούς και καταπιέσεις των αθεϊστικών αρχών, τώρα βιώνει με πλέον πιο δυναμικό από όλες τις άλλες Εκκλησίες τρόπο την ανάπτυξη και την αύξησή της. Η αναβίωση και η προκοπή της Ρωσικής Εκκλησίας τη δέχονται με ενθουσιασμό και οι αδελφές κατά τόπους Ορθόδοξες Εκκλησίες, με τις οποίες τώρα οι σχέσεις ευρίσκονται σε ανοδική πορεία.

Ένας από τους πλέον σημαντικότερους τομείς συνεργασίας με άλλες κατά τόπους Εκκλησίες είναι εκείνος της προπαρασκευής της Πανορθόδοξου Συνόδου. Η αποστολή του Πατριαρχείου Μόσχας συμμετέχει ενεργώς σε όλες τις συνεδριάσεις της Διορθόδοξης Προπαρασκευαστικής Επιτροπής και των Πανορθόδοξων Προσυνοδικών Διασκέψεων. Φρονώ ότι στη διάρκεια της συνεδρίασης της

ίδιας της Συνόδου οι θέσεις της Ρωσικής Ορθόδοξης Εκκλησίας επί όλων των θεμάτων της ημερήσιας διάταξης θα σεβασθούν πρεπόντως.

Όστε να ακούγεται η φωνή της κάθε Εκκλησίας ανεξαρτήτως μεγέθους και σημασίας της στην ιστορία και τη σύγχρονη εποχή μετά συνέπειας υποστηρίζουμε το δί'ομοφωνίας τρόπο λήψεως των αποφάσεων στο διορθόδοξο επίπεδο τόσο στην προπαρασκευαστική φάση όσο και στην πορεία της ίδιας της συγκληθησομένης Συνόδου. Επιπλέον, από την άποψή μας σημαντικό είναι και το θέμα των αρχών της αντιπροσώπησης στη Σύνοδο, το οποίο πρόκειται ακόμα να συζητηθεί με άλλες κατά τόπους Εκκλησίες. Όπως συνεπάγεται από την ίδια την ιδέα και το χαρακτηρισμό της Συνόδου ως Μεγάλης, πρέπει να συμμετάσχουν τουλάχιστον όλοι οι κανονικοί Ορθόδοξοι επαρχιούχοι αρχιερείς. Ευελπιστούμε μέσα στη Σύνοδο να ακούσουμε τη συντονισμένη φωνή του συνόλου της Ορθοδοξίας διά της οποίας αναδειχθεί η πραγματική ενότητα της Ορθόδοξης Εκκλησίας και η ακλόνητη εμμονή της στην αποστολική και αγιοπατερική Παράδοση.

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/54391/>